

Silkechenille og en mægtig »Esprit« i Hatten. De fulgtes et Stykke, og da Frøkenen nogen Tid havde snakket om sit Helbred, gik hun over til det andet af de to Emner, hun overhovedet var i Stand til at tale om: sin Broder, den rige Kaffehandler, der i hendes Øjne var Vorherres sidste Undergerning.

Grosserer Søholms Forretning var kendt over det ganske Land. Hans Navn gloede Folk imøde overalt fra Gadeplakater og Husgavle, og om Aftenen rullede det i Flammeskrift henover Hustagene tiligemed Forsikringen om, at Søholms Kaffe var Verdens billigste og bedste. Han havde oprindelig været almindelig Pakhuskarl, hvad han paa ingen Maade lagde Skjul paa. Den selvbevidste Mand fortalte det ved enhver Lejlighed, at han havde arbejdet sig op »fra Skidtet af.« Nu var han en af Københavns Millionærer, og hans Døtre hørte til Byens flotteste. Da deres Moder havde været simpel Grønthandlerske var de fra Tolvaarsalderen bleven opdraget i udenlandske Pensionater. Grosserereren var en stor, bringebred Mand med Lemmer som en Bryder. »Egetømmer helt igennem« — forsikrede han selv.

Fru Bertha havde to Gange været sammen med sin Brodersøns Svigerfader, den ene Gang her paa Storeholt. Under hendes Ophold her for to Aar siden rullede han en Dag uventet op for Trappen i sin Kæmpebil, og det Besøg havde hun ikke glemt.